

Cahiliyye Devri

Fahr-i kâinat (aleyhisselam) efendimiz doğmadan önce, bütün âlem, mânevî yönden müthiş bir zulmet ve karanlık içinde idi. İnsanlar hadsiz, hudutsuz derecede azgınlaşmışlar, Allahü teâlânın gönderdiği dinler unutulmuş; ilâhî hükümler yerine, insan kafasından çıkan fikirler, düşünceler yer almıştı. Bütün mahlûklar, insanların vahşet ve zulmünden iyice bunalmıştı. Yeryüzünde bulunan bütün milletlerde Allahü teâlâ unutulmuş, huzûrun, saâdet ve sevincin kaynağı olan Tevhid inancı ortadan kalkmıştı. Küfür fırtınası, kalblerden îmanî söküp atmış, gönüllerde Allahü teâlâyâ inanma yerine, putlara tapma fikri yerleşmişti. Mûsâ aleyhisselâmın getirdiği din unutulmuş, Tevrât bozulmuştu. İsrâiloğulları birbirlerine düşmüştü. İsâ aleyhisselâmın getirdiği hıristiyanlık da büsbütün bozulmuş, din ile hiç bir alakası kalmamıştı. Teslis, yâni üçlü tanrı fikri kabûl edilmişti. İncil'in aslı kaybolmuş, papazlar onu istedikleri gibi değiştirmişlerdi. Her iki kitap da, Allah kelâmı olmaktan çıkmıştı. Mısır'da, bozulmuş Tevrât'ın hükmü, Bizans'ta yine değiştirilmiş hıristiyanlık vardı. İran'da ateşe tapılıyor, ateşperestlerin ateşi tam bin senedir söndürülmüyordu. Çin'de Konfüçyüsizm, Hindistan'da Budizm gibi uydurma dinler hüküm sürüyordu.

İşte böyle bir zamanda, yeryüzünün merkezi olan mübârek Mekke'de, küfür sel gibi akıyor, Beytullah'ın içine, Lat, Uzzâ, Menat gibi yüzlerce put dolduruluyordu. Zulüm son haddine varıyor, ahlâksızlık, iftihar vesilesi olarak kabûl ediliyordu. Arabistan, dîni, rûhî, içtimaî ve siyasî bakımlardan, yaygın bir karanlık, tam bir câhiliyet, taşkınlık, azgınlık ve sapıklık içerisinde idi. Câhiliyye devri denilen bu zamanda, insanlar genellikle göçebe hayatı yaşıyorlardı ve kabîlelere bölünmüşlerdi. Devamlı çekişme hâlinde olan Arab kabîleleri, baskın ve yağmacılığı, kendileri için bir geçim vâsıtası sayıyorlardı. Zulmün ve yağmacılığın yaygınlaştığı kabîlelerden meydana gelen Arabistan'da, siyasî bir nizâm, içtimaî bir düzen de mevcût değildi. Ayrıca içki, kumar, zina, hırsızlık, zulüm, yalan ve ahlâksızlık namına ne varsa alabildiğine yayılmıştı. Zulme, güçlünün güçsüze karşı kullandığı en amansız ve tüyleri ürpertici bir vâsıta olarak başvuruluyor; kadın, elde basit bir mal gibi alınıp satılıyordu. Bir kısmı da kız çocuklarının doğmasını bir felaket ve yüz karası sayıyorlardı. Bu korkunç telakkî o dereceye çıkmıştı ki, küçük kız çocuklarını, kumlar üzerinde açtıkları çukurlara diri diri yatırıp; "Babacığim! Babacığim" diyerek boyunlarına sarılmalarına ve acı acı feryâd etmelerine hiç kulak asmadan, üzerlerini toprakla kapatarak ölüme terk ediyorlardı. Bu hareketlerinden dolayı vicdanları hiç sızlamıyor, hattâ bunu bir kahramanlık sayıyorlardı. Netîce îtibâriyle o zamanın insanları arasında şefkât, merhamet, iyilik ve adâlet gibi güzel hasletler yok olmuş gibiydi.

Âlem mahzûn, varlıklar mahzûn, gönüller mahzûndü ve yüzler gülmeyi unutmuştu. Allahü teâlânın, diğer mahlûklardan üstün olarak yarattığı insanların, Cehennem'den kurtulmalarına sebep olacak bir kahraman lâzımdı. Nitekim doğmasına çok az bir zaman kalmıştı. Âlem, Âdem aleyhisselâmdan bugüne kadar, temiz alınlardan temiz alınlara geçerek gelen nûrun sâhibini karşılamak için hazırlanıyordu. İnsanlara ve cinne ebedî saâdeti gösterecek eşsiz insan geliyordu!... Şefkât ve merhamet menbaı, Rabbinin ahlâkı ile ahlâklanmış yüksek insan geliyordu!...

Makâm-ı mahmûd sâhibi, şefâatçilerin baş tâcı geliyordu!... Kâinatın hocası, varlıkların özü, insanların efendisi geliyordu! Mahşer gününün imdada yetişicisi, peygamberlerin sultânı geliyordu!... Allahü teâlânın habîbi, sevgilisi, hürmetine yaratıldığımız, âlemlere rahmet olan sevgili Peygamberimiz geliyordu!... Sallallahü aleyhi ve sellem.

Yedi kat yer, yedi kat gök; kısaca âlem büyük bir hürmet ve sevinç içinde Seyyid-il- Mürselîn, Hâtem-ül-enbiyâ, Habîb-i Huda olan efendisini beklemekte idi. Bütün mahlûkât hâl lisânı ile "Hoş geldin yâ Resûlallah!" demek için hazırlanmıştı.

Kaynak: Peygamberler Tarihi Ansiklopedisi / 5.Cild